

N. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὑδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δὲ Ναβερύ, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ.— ΒΕΡΘΑ καὶ ΡΟΔΟΛΦΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ἀλφρόνσου Κάρρ, μετάφρασις Ἰωακείμ Βαλαβάρη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ βρόδλια 6.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Πρωίαν τινὰ οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες κατέσχεν τὰ πράγματά της.

Ἡ ἰδέα ὅτι θ' ἀπεξεδύετο ἐντελῶς ὅλων τῶν πολυτίμων εἰδῶν της, ὅτι θὰ ἐπωλεῖτο εἰς δημοπρασίαν καὶ ἡ ἐσχάτη τῶν ἐσθίων της, κατετρόμαξεν αἰφνης αὐτήν.

Ἐτρεξε πάραυτα εἰς τὸ μικρὸν χρηματοφυλάκιόν της, ἀνέτρεψε τοὺς σύρτας αὐτοῦ, οἵτινες ἄλλοτε ἦσαν πλήρεις χρημάτων καὶ ἀδαμάντων καὶ αἱ χεῖρές της ἐψαυσαν φύλλον τι χάρτου.

Αἰφνης ἤρπασεν αὐτὸ μὲ πάλλουςαν καρδίαν καί, ἐξαγαγούσα αὐτό, ἀνεγνώρισε τὸν χάρτην ἐκεῖνον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ πρίγκηψ Ὀρλώφ εἶχε σημειώσει τὰς δύο ἐκείνας λέξεις: *libi mnia*.

— Ἀ! τὸ ἐνθύμιόν μου! ἀνέκραξεν ἡ Αὐγουστίνη... Ἐσώθην!

Καί, στραφεῖσα πρὸς τοὺς δικαστικούς κλητῆρας,

— Νὰ ἔλθετε αὐριοὶ νὰ πληρωθῆτε, τοῖς εἶπεν.

Ὅτε δ' ἔμεινε μόνη, ἡ Αὐγουστίνη ἔθηκε τὸν χάρτην ἐκεῖνον ἐντὸς φακέλλου καὶ ἐκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον της.

— Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη νὰ δοθῇ ἀμέσως εἰς τὸν πρίγκηπα Ὀρλώφ, τῇ εἶπεν.

Ὅτε δὲ ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν, ἡ Αὐγουστίνη ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς της.

— Τί ἀθλία ὅπου εἰμαι! ἐψιθύρισεν... ὦ! πῶς κατήντησα, πῶς κατήντησα!...

ΚΑ'

Ἡ ἐξιλέωσις.

Ἡ θαλαμηπόλος, ἐπανελθούσα, ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Αὐγουστίνην ὅτι ὁ πρίγκηψ θὰ ἤρχετο τὴν ἐσπέραν.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐφάνη ὀλόκληρος χρόνος διὰ τὴν Αὐγουστίνην.

Οὐχ ἤττον, μετὰ τὸ δεῖπνον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἐκαλλωπίσθη.

Ἀλλ' ὁ καλλωπισμὸς της οὗτος ὑπῆρξεν ἀπλούστατος.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ βίου της, πρῶτην φορὰν τότε δὲν ἐφρόντισε περὶ τοῦ καλλωπισμοῦ της.

Ἄλλως τε ὁ πυρετός, ὅστις εἶχε καταλάβει αὐτὴν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, καθίστα αὐτὴν ἐτι ὠραιότεραν.

Αἰφνης ὁ κώδων ἀντήχησεν Ἀόριστός τις παλμός κατέλαβε τὴν καρδίαν τῆς Αὐγουστίνης καί, ἐγερθεῖσα πλήρης συγκινήσεως, ἐστηρίχθη, περιμένουσα ἐπὶ τῆς ἐστίας.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ἀνθρωπὸς τις προύκωρσε βραδέως πρὸς αὐτήν, ἐπίσης συγκεκινημένος ὅπως καὶ αὐτή...

Ἡ Αὐγουστίνη, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχουσα πρὸς τὰ κάτω, ἐψιθύρισε:

— Εἶσαι σύ, Ὀρλώφ;...

Ἀλλ' αἰφνης στιβαρὰ τὴν χεῖρ ἐδράξατο τοῦ βραχιόνος τῆς κυρίας Κουρσοῦ καὶ ἀγρία τὴν φωνὴ ἀνέκραξεν:

— Ἀθλία!

Ἡ Αὐγουστίνη ἔπεσε λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Ἐλεος! ἀνέκραξεν, ἔλεος! δὲν εἰμαι ἔνοχος!

Ὁ κύριος Κουρσοῦ εἶδε πίπτουσαν λιπόθυμὴν τὴν σύζυγόν του καὶ δὲν συνεκινήθη· ἀπεναντίας αὐτός, ὅστις τοσοῦτον ἠγάπησεν αὐτήν, τὴν παρετήρει ἀδιαφόρως καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καθίστατο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τοσοῦτον ἄγριον καὶ ἀπειλητικόν, ὥστε θὰ ἐφοβεῖτο, βλέπων αὐτόν, καὶ ὁ μᾶλλον ἀτρόμητος τῶν ἀνθρώπων.

Διέτρεχε μεγάλους βήμασι τὸ δωμάτιον, ἀπέσπα ἐξ ὀργῆς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ διέστελλε σπασμωδικῶς τὰ χεῖλη του, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξήρχοντο ἀναρροὶ καὶ ἀσυνάρτητοι λέξεις.

— Ἀθλία!... δὲν ὠπισθοχώρησες ἀπέναντι οὐδενός... οὔτε ἀπέναντι τῆς κλοπῆς, οὔτε ἀπέναντι τῆς ἀτιμίας!... Μὲ κατέτρεψες, μὲ ἠτίμασες!... Κατεπάτησες ὑπὸ τοὺς πόδας σου τὸν ἱερώτερον ἔρωτα, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ποτε, ὅσον ἐγώ, εἴμπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ διὰ μίαν γυναῖκα!...

Εἶτα δὲ, ὀργισθεὶς διὰ τὴν σιγὴν, τὴν ὁποίαν ἐτήρει ἡ Αὐγουστίνη, ἤγειρεν αὐτὴν βιαίως.

— Λέγε λοιπόν, τῇ εἶπεν ἄγριως, λέγε! Τί σοι ἔκαμα διὰ νὰ με προδώσῃς, νὰ με ἐξευτελίσῃς καὶ νὰ με καταστήσῃς γελοῖον εἰς ὅλον τὸν κόσμον;

Ἡ Αὐγουστίνη ἤνωσεν ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας.

— Εἰμαι ἔνοχος, εἶπε, τὸ ὁμολογῶ, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιον τοῦ ἑαυτοῦ μου... Οὐχ ἤττον αἱ ὑποψίαι σου δὲν εἶνε ἀληθεῖς... Εἰμαι μὲν ἀναξία τῆς ἀγάπης σου, ἀλλὰ δὲν εἰμαι ἀκόμη ἀξία τῆς περιφρονήσεώς σου!...

— Καὶ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο! τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπρόφερες πρὸ ὀλίγου, τί ἐσήμαινε; Ποῖος εἶναι ὁ ἀνθρωπὸς αὐτός; Τὸν ἐπερίμενες; Καὶ λοιπὸν τί ἄλλο εἶνε εἰμὴ ἐραστὴς σου;...

— Σοὶ ὀρκίζομαι... ἐψιθύρισεν ἡ Αὐγουστίνη.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ θύρα ἠνεώχθη αἰφνης καὶ ἡ θαλαμηπόλος ἀνήγγειλε γεγωνυῖα τῇ φωνῇ:

— Ὁ πρίγκηψ Ὀρλώφ!

Ὁ κύριος Κουρσοῦ, πλήρης ὀργῆς, ἔτρεξεν ἐναντίον τοῦ πρίγκηπος, ὅστις δι' ἐνὸς βλέμματός ἠννόητεν ἀμέσως τὰ πάντα.

— Εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε, εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κύριον Κουρσοῦ.

— Ἀ! ὄχι, δὲν θὰ μονομαχήσετε! ἀνέκραξεν ἡ Αὐγουστίνη, αὐτὸ δὲν θὰ το ὑποφέρω... ὄχι, δὲν το θέλω!... τιμωρήσατε ἐμὲ μόνον, κύριε, ἐξηκολούθησεν ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν σύζυγόν της, κλείσατέ με εἰς μοναστήριον, εἰς φυλακὴν ἐπὶ τέλους, ἀλλὰ μὴ μονομαχήσατε, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Ἀλλ' ὁ πρίγκηψ ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτήριόν του πρὸς τὸν κύριον Κουρσοῦ καὶ ἀνεχώρησε μετὰ σπουδῆς.

— Αὐριον θὰ τον φονεύσω! εἶπε τότε ὁ κύριος Κουρσοῦ πρὸς τὴν σύζυγόν του.

— Τί με μέλει! ἀπήντησεν ἡ Αὐγουστίνη, μὴ πως τὸν ἀγαπῶ;... δι' ἐσὲ μόνον φοβοῦμαι... Ἀφοῦ ἀπαξ ὑπῆρξα ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς σου, δὲν θέλω νὰ γίνω καὶ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου σου... Ὁ πρίγκηψ θὰ σε φονεύσῃ, Βενιαμίν!... Καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φονευθῇς...

— Ἀλλὰ παρατηρήσατέ με μετὰ προς

οχῆς, κυρία, καὶ εἶπτε ἂν πρέπει νὰ ζήσω πλέον!...

Καὶ ὄντως ὁ κύριος Κουρσὺ εἶχεν ἀλ-
λοιωθῆ εἰς ἀπίστευτον βαθμόν. Ἡ κόμη
του ἦτο ἤδη καταλευκός καὶ τὸ σῶμα
του κεκυρωμένον.

Ἐφαινετο γέρον.

Ἡ Αὐγουστίνη ἐφοβήθη, ἰδοῦσα αὐτόν,
καὶ ἤσθάνθη βαθυτάτην λύπην εἰς τὴν
καρδίαν της. Οὐχ ἤττον, καταστείλασα
τὴν λύπην της, προσεπάθησε νὰ καθησυ-
χάσῃ τὸν κύριον Κουρσὺ, ἀλλ' οὗτος ἦτο
ἀμετάτρεπτος. Ἐρρίψε βλέμμα ἄγριον ἐπ'
αὐτῆς καί, καθήσας ἐπὶ τινος τραπέζης,
ἔγραψε τὴν διαθήκην του καὶ μετ' αὐτὴν
διαφόρους ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας, ἐγ-
κλείσας εἰς μέγαν φάκελλον, διηύθυνε πρὸς
τὸν Παῦλον Βαρθιέ.

Τούτου γενομένου, ἔγραψε δύο ἄλλας ἐ-
πιστολάς πρὸς τινὰς φίλους του, παρα-
καλῶν αὐτοὺς νὰ παρασταθῶσιν ὡς μάρ-
τυρες εἰς τὴν μετὰ τοῦ πρίγκηπος Ὀρ-
λώφ μονομαχίαν του, γενησομένην τὴν
πρωτὴν τῆς ἐπομένης ἡμέρας, περὶ τὴν ἐν-
νάτην ὥραν.

Μετὰ τούτο ὁ κύριος Κουρσὺ ἐξῆλθεν,
ἀφήσας τὴν σύζυγόν του εἰς ἀξιοθρήνητον
καὶ ἀπελπιστικὴν κατάστασιν.

Σφοδρὸς πυρετὸς τὴν κατέλαβεν, ὅστις
κατέστησεν αὐτὴν ἀναισθητόν.

Ἡ γρατὰ θαλαμηπόλος της ἐκάλεσε πά-
ραυτα τὸν ἱατρόν, ὅστις, ἐξετάσας αὐτήν,
ἐκίνησεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ κύριος Κουρσὺ ἐπα-
νήλθεν.

— Ἡ κυρία ἀποθνήσκει, τῷ εἶπεν ἡ
θαλαμηπόλος.

— Καὶ ἐκεῖνος ἀπέθανεν! ἐψιθύρισεν ὁ
κύριος Κουρσὺ... Τώρα πλέον ἐξεδική-
θην!...

Ὁ κύριος Κουρσὺ, κατὰ τὴν μετὰ τοῦ
πρίγκηπος μονομαχίαν αὐτοῦ, διεπέρασε
τὸ ξιφὸς του εἰς τὰ στήθη τοῦ ἀντιπάλου
του, ὅστις, πίπτων εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν
μαρτύρων του, μόλις ἐδυνήθη νὰ εἴπῃ:

— Ἡ κυρία Κουρσὺ εἶνε ἀθάνατος.

Καὶ ὁ δυστυχὴς Βενιαμὴν ἐδίστασε μὲν
πρὸς στιγμὴν περὶ τῆς ἀθώότητος ταύ-
της τῆς συζύγου του, ἀλλὰ κατόπιν, ὡ-
ριμώτερον σκεφθεὶς, ἐπίστευσεν εἰς τοὺς
τελευταίους λόγους τοῦ θνήσκοντος πρίν-
κηπος...

Οὐχ ἤττον, καίτοι οὗτος ὡμολόγησε
τὴν ἀλήθειαν, ὁ δὲ κ. Κουρσὺ ἐφαινετο πι-
στεύσας εἰς αὐτήν, κατὰ βάθος ὅμως ἀ-
πέμεινεν αὐτῷ ἀμφιβολία τις· εἶχε μὲν
πεποίθησιν ὅτι ἡ σύζυγός του δὲν ἦτο ἔ-
νοχος ὑπέθετεν ὅμως ὅτι ἡ ἄκρα αὐ-
τῆς φιλαρέσκεια τὴν ὥθησεν εἰς διά-
βημα, ἥκιστα συνᾶδον πρὸς τὴν αὐστηράν
ἠθικὴν... Ἀλλὰ μὴ ἄρα γε καὶ τὸ διά-
βημα τοῦτο δὲν ἦτο ἡ πρώτη ὥθησις πρὸς
τὸν ὀλεθρον αὐτῆς;... Ἀλλως τε, εἶχεν
ἐγκαταλείψει αὐτὸν ἄνευ αἰτίας, ἄνευ λύ-
πης... Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὴν συγ-
χωρήσῃ... Ἀλλὰ ποία τιμωρία ἦτο ἐπα-
ρκὴς διὰ τοσοῦτον βαρὺ ἐγκλημα;

Ἀλλ' ἂν ἐγκατέλειπεν αὐτὴν μόνην, θὰ
συνεπλήρου ἐντελῶς τὴν καταστροφὴν

της. Νὰ συζήσῃ λοιπὸν καὶ αὐτὴς μετ'
αὐτῆς; Τοῦτο ἦτο ἀδύνατον· διότι, ἐκτὸς
τοῦ ὅτι δὲν ἐφαινετο διατεθειμένη νὰ με-
τανοήσῃ, οὐδέποτε ἠγάπησεν αὐτόν...
Νὰ ἐγκλείσῃ αὐτὴν εἰς τινὰ μονὴν; Ἀλλὰ
πῶς, ἀφοῦ οὐδεμίαν ποτὲ ἐγνώρισε θρη-
σκίαν;...

Τί ποιητέον λοιπὸν;

Νὰ ἐγείρῃ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴν διαζεύ-
ξεως καὶ ν' ἀναθέσῃ εἰς τὰ δικαστήρια τὴν
τιμωρίαν της;

Ἀλλὰ πάλιν διὰ τοῦ μέσου τούτου δὲν
θ' ἀνεκαλύπτετο ἡ κατασχύνῃ του καὶ
δὲν θὰ προσεβαλλετο ἡ φιλοτιμία του;

— Θὰ σκεφθῶ ἄλλοτε διὰ τούτο, εἶπε
καθ' ἑαυτόν.

Ἐσπέραν δέ τινὰ ἀνέκραξε·

— Ἐπὶ τέλους, ἐσκέφθην ὁποία τιμω-
ρία τῇ ἀρμόζει.

Ἀλλ' ἡ τιμωρία αὕτη θὰ ἦτο βεβαίως
πολὺ φοβερά, καθόσον ψυχρὸς ἰδρὼς περι-
έρρεε τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου Κουρσὺ καὶ
αἱ χεῖρές του ἔτρεμον σπασμωδικῶς.

Ἡ Αὐγουστίνη δὲν εἶχε γνῶσιν τῶν
διατρεχόντων. Ὁ θάνατος ἐπέκειτο τῆς
κεφαλῆς της, ὡς ἡ μάχαιρα τοῦ Δαμο-
κλέους, καὶ ἀνέμενεν ἀταράχως τὴν ὥραν,
καθ' ἣν θὰ ἐδίδοι λόγον τῶν πράξεών της.

Ἐν τούτοις ὁ κύριος Κουρσὺ ἔγραφεν
ἀκαταπαύστως ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας δι-
ηύθυνεν εἰς Haussois. Ἡ θέσις του ὡς
ἐργοστασιάρχου ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐ-
δεινῶτο, καθόσον κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς
τὴν ἐποχὴν ὁ πολιτικὸς ὀρίζων ἤρξατο νὰ
θολῶται. Ὁ γαλλογερμανικὸς πόλεμος,
κηρυχθεὶς ἤδη, προεμνήνετο καταστρεπτι-
κός· τὰ γαλλικὰ στρατεύματα, πλήρη ἐν-
θουσιασμοῦ καὶ ὑπερηφανείας, συνεκεν-
τροῦντο παρὰ τὴν μεθόριον γραμμὴν, καὶ
μετ' ὀλίγον αἱ ἐφημερίδες ἀνήγγελλον τὰς
πρώτας μάχας. Αἱ ἐργασίαι πᾶσαι ἐστα-
μάτησαν κατὰ συνέπειαν καὶ τοῦ κυρίου
Κουρσὺ τὸ ἐργοστάσιον θὰ ὑφίστατο τὰ ὀ-
λέθρια τοῦ πολέμου ἀποτελέσματα. Ὁ
κύριος Κουρσὺ κατέστησε πληρεξουσίον τοῦ
εἰς Haussois τὸν Παῦλον Βαρθιέ, παρα-
καλέσας συνάμα αὐτόν δι' ἰδιαιτέρας ἐπι-
στολῆς του νὰ φροντίζῃ μᾶλλον ὑπὲρ τῶν
συμπερόντων τῶν ἐργατῶν του ἢ ὑπὲρ τῶν
ἑαυτοῦ, καθόσον μικρά τις ἀσθένεια τῆς
Αὐγουστίνης θὰ παρέτεινεν ἐφ' ἱκανὰς ἡ-
μέρας τὴν εἰς Παρισίους διαμονὴν του.

Ἐπεταὶ συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΣΣΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Μήπως εἶναι τετραυματισμένος; ἡ-
ρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἀνήσυχος.

— Μπᾶ! θὰ το ἔλεγεν. Ἀλλως, ὡς ὁ
Ἀχιλλεύς, θὰ ἐπληρώθη εἰς τὴν πτέρναν.

— Ἐπίσης ὁ ἐπενδύτης του φέρει κη-
λιδὰς αἵματος, ἰδὲ τὴν χειρίδα. Τί, λοι-
πὸν, τῷ συνέβη;

— Ἰσως ἐφόνευσε τινὰ, εἶπεν, ὁ Σχικῶ.

— Διατί;

— Πρὸς ἀσκησιν, καλέ.

— Εἶναι παράδοξον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Ὁ Σχικῶ ἔξεσε πολὺ σοβρῶτερον τὸ
οὖς αὐτοῦ.

— Χμ! χμ! εἶπε.

— Δέν μοι ἀποκρίνεσαι;

— Ἀπεκρίθην· εἶπον χμ! χμ! Τοῦτο,
νομίζω, σημαίνει πολλὰ πράγματα.

— Θεέ μου! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος τί συμ-
βαίνει περὶ ἐμοῦ καὶ ὁποῖον μέλλον με πε-
ριμένει; Εὐτυχῶς αὐριον...

— Σήμερον, τέκνον μου· πάντοτε συγ-
χύζεσαι.

— Ναί, εἶναι ἀληθές.

— Λοιπὸν, σήμερον;

— Σήμερον θὰ ἡσυχάσω.

— Διατί;

— Διότι θὰ φονεύσωσι τοὺς κατηραμέ-
νους Ἀνδεγαυούς.

— Πιστεύεις, Ἐρρίκε;

— Εἶμαι βέβαιος, διότι εἶναι ἀνδρεῖοι.

— Δέν ἤκουσα ποτέ, ὅτι οἱ Ἀνδεγαυοὶ
εἶναι ἀνάνδρoι.

— Ναί, ἀλλ' ἰδὲ πόσον εἶναι ρωμαλέοι,
ἰδὲ τὸν βραχίονα τοῦ Σχομβέργ.

— Ἀ! ἐὰν ἐβλεπες τὸν βραχίονα τοῦ
Ἀντραγκέ.

— Ἰδὲ τὸ ἐπιτακτικὸν χεῖλος τοῦ Κου-
έλου καὶ τὸ ἐν αὐτῷ τῷ ὕπνῳ ὑπερήρα-
νον μέτωπον τοῦ Μωζιρόν. Με τοιαῦτα
πρόσωπα ἀδύνατον νὰ μὴ νικήσωσιν. Ὁ-
ταν οἱ ὀφθαλμοὶ των ἀστράψωσιν, ὁ ἐχθρὸς
εἶναι ἡττημένος κατὰ τὸ ἥμισυ.

— Ἀγαπητὴ φίλε, εἶπεν ὁ Σχικῶ κινῶν
θλιβερώς τὴν κεφαλὴν, ὑπάρχουσιν ἐπί-
σης ὑπερήφανα μέτωπα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἀ-
παστράπτουσιν οὐχ ἤττον τούτων τρομε-
ροὶ ὀφθαλμοί. Μόνον ταῦτα σὲ καθησυχά-
ζουσιν;

— Ὁχι, ἐλθέ νὰ σοι δείξω καὶ ἄλλο τι.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

— Ὁ, τι θὰ μοι δείξεις σὲ πείθει περὶ
τῆς νίκης;

— Ναί.

— Ἐλθέ λοιπὸν.

— Περιμένε.

Ὁ Ἐρρίκος ἐκινήθη ἐν βῆμα, ὅπως πλη-
σιασθῇ τοὺς νεανίας.

— Τί; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ.

— Ἀκουσον· δὲν θέλω αὐριον ἢ μᾶλ-
λον σήμερον οὔτε νὰ τοὺς λυπήσω, οὔτε
νὰ τοὺς συγκινήσω, ἐπομένως θ' ἀποχαι-
ρετήσω αὐτοὺς ἀπὸ τοῦδε.

Ὁ Σχικῶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀποχαιρέτησον αὐτοὺς, τέκνον μου,
εἶπεν.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Σχικῶ ἦτο τό-
σον μελαγχολικός, ὥστε ὁ βασιλεὺς ἐφρι-
κίασε καὶ δάκρυ ἐβρεξε τὰ ξηρὰ βλέφα-
ρά του.

— Ὑγιαίνετε, φίλοι μου, ἐψιθύρισεν ὁ
βασιλεὺς, ὑγιαίνετε, καλοὶ μου φίλοι.

Ὁ Σχικῶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον, δι-
ότι ἡ καρδιά του δὲν ἦτο ἐκ μαρμαρίου,
ὡς ἐπίσης δὲν ἦτο καὶ ἡ τοῦ βασιλέως.

Ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του, παρὰ τὴν θέλη-